USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: A. T.**, zastoupen JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2006, č. j. 24 Az 329/2004 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného zástupce, advokáta JUDr. Pavla Rameše, **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2004, č. j. OAM - 6367/VL - 07 - P06 - 2003, žalovaný neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně nevztáhl překážku vycestování podle § 91 téhož zákona.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou následně doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Konkrétně uvádí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci a neopatřil si dostatek důkazů nezbytných pro řádné rozhodnutí věci. Stěžovatel měl ve vlasti problémy s „vahabity“, jejichž víru odmítl šířit a jimiž se cítil ohrožen na životě. Na policii se při potížích s nimi nemá cenu obracet, a proto se domnívá, že je z tohoto důvodu pronásledován pro svůj nábožensko-politický postoj. Prostřednictvím ustanoveného zástupce uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V jeho případě nelze považovat jeho potíže za pronásledování toliko soukromými osobami, neboť se jedná o nátlak náboženské skupiny, která je v jeho vlasti tolerována. Krajský soud

se přitom vůbec nezabýval faktickou vynutitelností práva. Stěžovatel utekl do České republiky právě proto, že ochrana státních orgánů v jeho zemi původu není funkční. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, přičemž zejména zdůraznil nejpodstatnější aspekt posuzovaného případu, totiž skutečnost, že se stěžovatel vůbec neobrátil na státní orgány své vlasti. Z informací o zemi původu bylo ovšem zjištěno, že ruské státní orgány proti vahabitům zasahují. Žalovaný se tak i nadále domnívá, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 - § 14 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem a v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a s. ř. s. musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel svou vlast opustil a o azyl v České republice požádal, neboť byl několikrát (jedenkrát při jízdě automobilem a později na tržnici) osloven příslušníky radikální islámské sekty vahabitů, kteří po něm požadovali, aby se k nim přidal a šířil jejich výklad islámu. Jelikož tak neučinil, bylo mu vyhrožováno násilím. Na státní orgány Ruské federace se stěžovatel neobrátil, protože to dle jeho názoru nemělo smysl. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že výše uvedené potíže nedosahovaly takového charakteru ani intenzity, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zároveň konstatoval, že z jím užitých informací o zemi původu vyplývá, že státní orgány Ruské federace proti vahabitům (tj. kriminálním skupinám, které se hlásí k radikálnímu výkladu islámu) zasahují.

Stěžovatelovy námitky lze shrnout do právní otázky, zda lze výše uvedené potíže se soukromými osobami (vahabity) považovat za pronásledování a zda tedy měl žalovaný podrobněji provádět dokazování ve věci. V této souvislosti však lze poukázat na bohatou judikaturu správních soudů. Například již v rozsudku publikovaném pod č. 115/2004 Sb. NSS Nejvyšší správní soud konstatoval, že je-li důvodem žádosti o azyl obava z návratu do Ruské federace, v níž žadateli hrozí teroristické akty čečenských teroristů, tj. akty neprováděné státní mocí, přičemž žadatel o azyl se v domovském státě vůbec nepokusil svou situaci přes tamní státní orgány řešit, není dán důvod pro poskytnutí azylu podle zákona o azylu, ani překážka vycestování.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, (www.nssoud.cz) bylo konstatováno, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém dané země dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny.

Žalovaný v daném případě dostál svým povinnostem a naplnil své povinnosti výslovně uvedené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 110/2004 - 75: Tvrdí-li žadatel v řízení o azyl, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o zjištění podstatné.

Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 329/2004 - 83 ze dne 20. 2. 2007 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel

Rameš. Protože ustanovený zástupce nereagoval na výzvu soudu, aby sdělil, jaké úkony po svém ustanovení učinil, Nejvyšší správní soud podle obsahu spisu zástupci přiznal ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu